

El perdó, la temptació, el Mal

Romà Casanova, bisbe de Vic

En el pàrenostre demanem a Déu, a més del pa, el perdó dels nostres pecats. Si reconeixem que l'aliment corporal i espiritual és un do de la providència divina, encara més som conscients que solament pertany al Senyor perdonar-nos els pecats. La nostra condició de pecadors i el perill de la infidelitat ens fan no solament demanar-li perdó, sinó també que ens guardi de caure en la temptació.

Els més grans tenim el perill de la llei del pèndol: hem passat del tot és pecat al que res no ho és

El concepte de pecat no és gaire present en la nostra cultura; ens pot ocórrer, almenys als més grans, que estiguem en el perill de caure en la llei del pèndol: temps enrere tot era pecat, i ara res no ho és. El que sí que és clar, al meu entendre, és que la realitat autèntica del pecat solament es pot capir des de l'amor de Déu. En la mesura en què aquest desapareix de l'horitzó de la consciència humana, també s'esvaeix el concepte de pecat. Únicament l'amor diví pot donar a entendre la gravetat del pecat com una ofensa al Creador. Potser no es parla de pecat, però sí que constatem, si som sincers, les seves conseqüències en les persones, les famílies, la societat, la mateixa naturalesa; aquests efectes arriben també al cor de Déu en quant el pecat trenca la relació profunda entre ell i la seva criatura.

És molt vostre perdonar, llegim en el salm 129, i amb Jesús tenim la certesa de l'amor misericordiós de Déu a favor nostre. No hi ha res que no pugui ser perdonat pel Senyor, si en nosaltres hi ha un penediment sincer i si, com diem en el pàrenostre, volem perdonar de cor aquells que ens han ofès. No té cap sentit demanar la clemència de Déu si ens tanquem al perdó dels germans. La paràbola del servent

sense compassió (Mt 18,23-35) és molt il·lustrativa de la necessitat del perdó demanat i ofert: qui no ha perdonat el germà no pot demanar sincerament el perdó de les seves culpes al Senyor.

La certesa que el Pare és ric en misericòrdia (cf. Ef 2,4) ens dona la gosadia de demanar-li, seguint el precepte de Jesús: «No permeteu que nosaltres caiguem en la temptació, ans deslliureu-nos de qualsevol mal.» La temptació no serà estalviada a cap deixeble de Crist; tan sols es promet la victòria sobre el pecat a qui confia en la gràcia divina. La petició final, però, sí que demana ser alliberats del mal. Es refereix a tot mal, certament, però, de fet, a l'únic Mal (amb majúscula), que és el pecat d'apostasia: negar Déu i el seu amor a favor nostre. L'apostasia és tot el contrari de la certesa de l'amor de Déu que llegim en Rm 8,31-39.

